

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. ve věci

žalobce: **skupina podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, registrovaná u správce daně pod DIČ: CZ699002069**
zastupující člen skupiny Hortim-International, spol. s r. o.
sídlem Kšírova 242, 619 00 Brno
zastoupený advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
sídlem Chodská 1366/9, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Specializovaný finanční úřad**
sídlem nábrž. Kpt. Jaroše 1000/7, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2022, č. j. 37602/22/4300-12711-110766

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný vydal vyrozumění o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2014 ve výši 2 025 303 Kč (vyrozumění ze dne 18. 11. 2021, č. j. 179779/21/4300-12711-110766) a dále vyrozumění o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce března 2014 ve výši 1 482 861 Kč (vyrozumění ze dne 18. 11. 2021, č. j. 179918/21/4300-12711-110766).
2. Proti předmětným vyrozuměním o předepsání úroku z prodlení úhrady doměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února a března 2014 podal žalobce námitku. O podané námitce rozhodl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že námitku žalobce zamítl.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítá nezákonnost stanovené výše úroku z prodlení. Poukazuje na disproportionalitu úroků z prodlení a úroků z daňového odpočtu, což zakládá protiústavnost a nerovnost při ochraně vlastnictví mezi státem a daňovým subjektem.
4. Žalobce namítá porušení pravidla *ne bis in idem*. Žalobce byl za shodné jednání potrestán dvakrát, když mu bylo uloženo jak penále, tak úrok z prodlení. Závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu, že úrok z prodlení není sankcí, byly překonány rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2020, č. j. 9 Afs 4/2018-65. Ačkoli se zmíněný rozsudek týká porušení rozpočtové kázně, jsou jeho závěry aplikovatelné i na věc žalobce.
5. Podle žalobce je výše úroku z prodlení neproporcionální k doměřené dani. Nadto správce daně zahájil daňovou kontrolu těsně před uplynutím lhůty pro stanovení daně a v úvodních 2,5 letech trvání daňové kontroly byl správce daně nečinný a nekonal prakticky žádné úkony. Tím správce daně zapříčinil podstatnou část prodlení žalobce. Žalobce neměl možnost daňové řízení urychlit. Povinnosti vést daňové řízení bez průtahů se správce daně nemůže zprostit ani poukazem na možnost žalobce využít prostředky na ochranu před nečinností. Jelikož ke vzniku úroku došlo v příčinné souvislosti s postupem správce daně a nikoli z důvodu prodlení na straně žalobce, nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 252 daňového řádu. Postup správce daně založil nepřiměřenou tvrdost zákona, resp. vzniklý úrok z prodlení dosáhl sankčního charakteru.
6. Pro případ, že soud nedospěje k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, je podle žalobce na místě aplikovat § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a uložený úrok z prodlení snížit, neboť byl stanoven ve zjevně nepřiměřené výši, když minimálně v té části, ve které stanovený úrok z prodlení převýšil výši úroku z prodlení dle občanského zákoníku, se jedná o sankci.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Krajský soud úvodem předesílá, že je mu z úřední činnosti známo, že rozhodnutí, kterými byla žalobci uložena daňová povinnost, na jejímž základě mu následně byl stanoven úrok z prodlení (tj. rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o odvolání proti doměření daně za zdaňovací období měsíců únor a březen 2014 ze dne 27. 8. 2021, č. j. 32584/21/5300-21442-809464, i rozhodnutí o doměření daně vydaná prvostupňovým správcem daně), byla zrušena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 1. 2024, č. j. 62 Af 49/2021-175, a věc byla vrácena Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. Proti zmíněnému zrušujícímu rozsudku (tj. ve věci doměření daně) byla podána kasační stížnost.
10. Ač v souzené věci není sporné, že rozhodnutí ve věci doměření daně (tj. podmiňující rozhodnutí) soud zrušil, stalo se tak teprve po vydání napadeného rozhodnutí a žalobce takovou skutečnost v řízení o žalobě neuplatňoval.
11. Krajský soud se zabýval otázkou, zda v nyní souzeném případě může prolomit pravidlo plynoucí z § 75 odst. 1 s. ř. s. a bez žalobní námitky přihlídnout k existenci zrušujícího rozsudku č. j. 62 Af 49/2021-175. Krajský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci k prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. není důvod.
12. Obdobnou situaci řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2022, č. j. 4 Afs 185/2020-40, kterým zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni. Krajský soud v Plzni posuzoval zákonnost předepsaného úroku z prodlení úhrady doměřené daňové povinnosti, přičemž mu bylo z úřední činnosti známo, že po vydání rozhodnutí o odvolání ve věci předpisu úroku z prodlení došlo ke zrušení pravomocného rozhodnutí o doměření daně (tj. podmiňujícího rozhodnutí), které bylo předmětem samostatného soudního přezkumu. Krajský soud v Plzni přihlédl ke zrušení podmiňujícího rozhodnutí, aniž by takovou skutečnost žalobce v řízení ve věci předepsaného úroku z prodlení namítal, a bez dalšího zrušil rozhodnutí, jehož předmětem byl úrok z prodlení, a k jeho věcnému přezkumu již nepřistoupil. Nejvyšší správní soud uzavřel, že Krajský soud v Plzni tím, že zrušil prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání vydaná ve věci úroku z prodlení z důvodu, jež žalobce v řízení o žalobě neuplatnil, a tím, že přihlédl k existenci rozsudku zrušujícího podmiňujícího rozhodnutí o odvolání proti doměření daně vydaného teprve v době po vydání napadeného rozhodnutí, naplnil kasační důvod podle 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
13. Nejvyšší správní soud zmínil, že vyšší soudy výjimečně připustily prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. ve věcech mezinárodní ochrany ke splnění zákazu *non refoulement* a ve věcech doplňkové ochrany (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131, ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, náleží Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16), ve věcech mezinárodní ochrany uplatněním aplikační přednosti evropského práva (konkrétně čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, tzv. procedurální, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32 a již uvedený náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 425/16), ve věcech zajištění cizinců s ohledem na ochranu osobní svobody ve spojení s právem na život a zákazem mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50), jakož i ve věcech správního trestání k uplatnění ústavního zákazu

dvojitý trestání za tentýž skutek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008-142, a v rovině obecné překážky věci rozhodnuté viz též rozsudek ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41). Existence rozsudku, kterým bylo zrušeno pravomocné podmiňující rozhodnutí v samostatném řízení (rozhodnutí o odvolání proti doměření daně), přímo nespadá do žádné z kategorií případů, v nichž v minulosti judikatura dovodila nutnost prolomení zásady zakotvené v § 75 odst. 1. s. ř. s.

14. Podle Nejvyššího správního soudu se současně nejednalo ani o situaci, pro kterou rozšířený senát Nejvyššího správního soudu taktéž dovodil výjimku z pravidla plynoucího z § 75 odst. 1 s. ř. s., již formuloval ve svém usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88. Podle něj „[v] řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu soud zoblední **k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu** (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).“ (zvýrazněno nyní soudem)
15. Výše uvedené závěry jsou podle zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávaný případ. Zrušení rozhodnutí ve věci doměření daně (tj. podmiňujícího rozhodnutí) rozsudkem zdejšího soudu č. j. 62 Af 49/2021-175, aniž to žalobce namítal, stojí mimo výjimečné situace, v nichž je správní soud oprávněn přihlížet k jiným skutečnostem, než uplatněným v žalobě. Krajský soud tak přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
16. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Hlavním předmětem sporu je posouzení charakteru úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, který se aplikoval v nynější věci.
18. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, platilo, že daňový subjekt byl v prodlení, neuhradil-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Dle odstavce 2 téhož ustanovení, ve znění účinném do 31. 12. 2020, daňovému subjektu vznikala povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídala ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí zvýšené o 14 procentních bodů.
19. Krajský soud konstatuje, že s prakticky totožnou argumentací téhož žalobce, jaká je vznesena v nynějším soudním řízení, se vypořádal ve svém rozsudku ze dne 19. 12. 2022, č. j. 31 Af 32/2022-50. Krajský soud ve zmíněném rozsudku nesouhlasil s tvrzením žalobce, že výše úroku z prodlení v uložené výši je trestem, protože je žalobce v rozporu se zásadou *ne bis in idem* trestán za stejný skutek jednou penále a podruhé úrokem z prodlení. Úrok z prodlení by mohl být považován za trest pouze v případě, že by jeho výše byla přemrštěná. Za takovou však výši úroku v posuzované věci (tj. výši repo sazby zvýšenou o 14 procentních bodů) nebylo možno považovat. Úrok z prodlení tedy nebyl trestem, protože zásada *ne bis in idem* nemohla být porušena. Zásada *ne bis in idem* navíc nemohla být porušena kvůli absenci totožnosti skutku. Penále je sankcí související s nesprávným daňovým tvrzením při doměřování daně. Skutkem je již pouhé nesprávné tvrzení daňové povinnosti nižší. Naproti

tomu vznik úroku z prodlení nesouvisí s daňovým tvrzením, ale je důsledkem nesplnění daňové povinnosti včas. Otázka daňového tvrzení a stanovení daně je do značné míry nezávislá na otázce placení daně.

20. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že je výše úroku z prodlení neproporcionální při srovnání s výší úroku z odpočtu. Ačkoliv je úrok z prodlení vyšší, je nutno zohlednit, že důvodem vzniku úroku z prodlení je protiprávní jednání daňového subjektu; naopak zadržování částky z nadměrného daňového odpočtu za účelem prověření oprávněnosti nároku je zákonem dovolené jednání správce daně. Rozdílná výše úroku z prodlení a úroku z odpočtu tak nezakládá při ochraně vlastnictví protiústavní nerovnost mezi státem a daňovým subjektem, jak tvrdil žalobce. Neproporcionalitu výše úroku z prodlení nezpůsobila ani délka daňové kontroly. Doba, za kterou je daňový subjekt povinen státu uhradit úrok z prodlení, je vymezena dnem splatnosti a dnem úhrady daně. Daňový subjekt při placení daně tedy není závislý na tom, kdy správce daně vydá rozhodnutí o doměření daně. Primárně je totiž daňový subjekt povinen přiznat a uhradit daň ve správné výši. Navíc mohl žalobce využít prostředků na ochranu před nečinností. Rovněž mohl využít institutů, jejichž účelem je zmírnění dopadů úroků z prodlení na daňový subjekt s ohledem na jeho individuální situaci, a to zejména posečkání úhrady daně nebo prominutí úroku z prodlení. Dále krajský soud upozornil na možnost daňových subjektů uplatňovat nárok na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů.
21. Výše uvedené závěry rovněž potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2024, č. j. 5 Afs 15/2023-29, kterým zamítl kasační stížnost žalobce proti shora zmíněnému rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud uzavřel, že úrok z prodlení nelze považovat za trestní sankci a zásada *ne bis in idem* nebyla porušena, pokud byl žalobce povinen uhradit úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu a zároveň penále podle § 251 daňového řádu. Dále ani nic nesevčí o tom, že by úrok z prodlení dosáhl výše, kterou by bylo možno považovat za nepřiměřenou.
22. Veškeré žalobní námitky, které žalobce uplatnil v nyní řešené věci, tak byly výslovně vyvráceny předchozími pravomocnými rozsudky krajského i Nejvyššího správního soudu, jejichž obsah je ostatně žalobci znám. Od závěrů formulovaných ve shora zmíněných rozsudcích, na něž v podrobnostech odkazuje, nemá krajský soud důvod se odchýlit ani v této věci.
23. Pro úplnost lze dodat, že povaha úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu a jeho souběh s penále jsou otázky judikatorně vyřešené. Zmínit lze např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2024, č. j. 1 Afs 151/2023-35, ve kterém Nejvyšší správní soud neshledal důvod, aby se odchýlil od své dosavadní judikatury a jednoznačně uzavřel, že úrok z prodlení upravený v § 252 daňového řádu (ve znění do 31. 12. 2020) nemá povahu trestní sankce. Primárním účelem tohoto institutu je nahradit náklady vzniklé v důsledku toho, že veřejné rozpočty musí finanční prostředky vážnoucí v daňových nedoplatcích získat z jiných zdrojů.
24. Současně ve shora uvedeném rozsudku č. j. 1 Afs 151/2023-35 Nejvyšší správní soud dodal, že na dosavadních judikatorních závěrech nic nemění ani skutečnost, že zákonodárce zákonem č. 283/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění

pozdějších předpisů, a další související zákony, s účinností od 1. 1. 2021 navázal konstrukci úroku z prodlení v daňových věcech na úrok z prodlení v občanskoprávních vztazích, čímž došlo k poklesu výše úroku z prodlení o 6 % p. a. Z této korekce nelze vyvozovat, že by předchozí výše úroku byla natolik přemrštěná, že by úrok z prodlení bylo možno považovat za formu platebního deliktu. Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu nezpochybňuje ani rozsudek rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 4/2018-65, týkající se penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Konstrukce dotačního penále dle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, se odlišuje od konstrukce úroku z prodlení. Přestože rozšířený senát v citovaném rozsudku posoudil dotační penále s efektivním úrokem 36,5 % p. a. jako zákonnou sankci, neboť složku sankční (oproti složce reparační) již považoval za dominantní (bod [46]), nelze tento závěr bez dalšího mechanicky přenášet také na úrok z prodlení upravený daňovým řádem (ve znění do 31. 12. 2020), který se v návaznosti na výši repo sazby České národní banky pohyboval v letech 2011-2020 v rozmezí 14,75 %-16,25 % p. a., tedy nejvýše v necelé polovině výše penále dotačního.

25. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku č. j. 1 Afs 151/2023-35 dále uvedl, že zákonný mechanismus stanovení výše úroků byl přinejmenším implicitně přezkoumán celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, aniž by v tomto směru vyvstala jakákoli pochybnost, že výše úroku není přemrštěná, což je kategorie objektivní, nikoli subjektivní, závislá na poměrech konkrétního daňového subjektu. Navázání sazby úroku z prodlení na repo sazbu stanovenou Českou národní bankou představuje zjednodušený a v praxi realizovatelný způsob, jak zajistit, aby úrok z prodlení reflektoval vývoj ceny peněz na trhu. Zvýšení této sazby o určitý počet procentních bodů oproti repo sazbě odráží skutečnost, že úrokové sazby poskytované komerčními bankami jsou oproti repo sazbě vyšší a v určitých případech může jistě působit rovněž preventivně. Pro posouzení charakteru úroku z prodlení jako celku je však rozhodující, jaká je jeho převažující funkce. Aby se úrok z prodlení nestal sankcí (trestním obviněním) ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je podstatné, aby jeho generálně preventivní funkce nepřevážila nad funkcí reparační. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně konstatoval, že tomu tak v případě sazby stanovené v § 252 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, nebylo. O převážně reparačním charakteru úroku z prodlení svědčí rovněž skutečnost, že na základě § 254 daňového řádu byl a nadále je stejný úrok povinen zaplatit stát daňovému subjektu v případech neoprávněného jednání správce daně ve smyslu tohoto ustanovení. Dluh vzniklý v důsledku nesprávného stanovení daně se tedy úročí stejným způsobem, ať je v prodlení daňový subjekt, nebo naopak stát.
26. Podle Nejvyššího správního soudu rovněž nelze dovodit, že by se snad úrok z prodlení a penále týkaly totožného jednání daňového subjektu. Ani jedna z podmínek uplatnění zásady zákazu dvojího trestání tak není při souběhu úroku z prodlení a penále naplněna. (První podmínka vyžaduje, aby úrok z prodlení byl svou povahou trestní sankcí, a druhá podmínky žádá, aby se úrok z prodlení a penále týkaly totožného jednání daňového subjektu).
27. Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze zcela vztáhnout i na nyní řešenou věc. Rovněž ve světle těchto závěrů nemůže argumentace žalobce obstát.
28. K návrhu žalobce event. aplikací § 78 odst. 2 s. ř. s. snížit uložený úrok z prodlení krajský soud shodně jako ve shora citovaném rozsudku ze dne 19. 12. 2022, č. j. 31 Af 32/2022 - 50 uvádí následující. Podmínkou aplikovatelnosti § 78 odst. 2 s. ř. s. je, že správní orgán uložil

žalobci trest. Jelikož podle ustálené judikatury úrok z prodlení není možné považovat za trest, nelze danému návrhu vyhovět.

29. Navíc teleologické východisko § 78 odst. 2 s. ř. s. je postaveno na prostoru po úvahu správního orgánu (a posléze tak i případně soudu) o uložení trestu a o výši trestu na základě zákonem užívaných neurčitých pojmech (srov. např. § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich – „*Při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, ... c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem...*“). Daňový řád však prostor pro snížení úroku z prodlení na základě úvahy (diskrece) správního orgánu (a tím ani soudu) neposkytuje; již proto, že povinnost platit konkrétní výši úroku z prodlení vzniká ze zákona prodlením s placením a výše (úroku) je určena procentem (viz § 252 odst. 2 daňového řádu ve znění do 31. 12. 2014). Ostatně absenci prostoru pro diskreci odpovídá i ustálená judikatura [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Afs 77/2014-76: „*Zákonná úprava obsahuje přesná pravidla pro jeho výpočet a správní orgány nemají jinou možnost (např. stanovit nižší sazbu), než tato pravidla aplikovat. Stanovení zákonných pravidel pro výpočet úroku z prodlení (a s tím také spojená otázka jejich přiměřenosti) je věcí zákonodárce.*“].
30. Nicméně zákonodárce zakomponoval do daňového řádu jisté moderační prvky, které ve výsledku mají zajistit přiměřenost úroku z prodlení. V tomto smyslu soud odkazuje i např. na náleží Ústavního soudu z 30. 6. 2015 sp. zn. Pl. ÚS 24/14, zejména bod 57. a 66. (náleží sice posuzuje institut pokuty dle § 250 daňového řádu, ale tam uvedené argumenty lze užít přiměřeně i na úrok z prodlení dle § 252 daňového řádu).
31. Jde tak např. o „zastropování“ v tom smyslu, že „*Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení.*“ (viz § 252 odst. 2 věta třetí daňového řádu ve znění do 31. 12. 2014 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 351/2019-24), což ve výsledku úrok z prodlení snižuje.

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. 8. 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu